

решенията на балканскитѣ съюзници по разпредѣлението на завоюванитѣ земи отъ полуострова. Балканскиятъ договоръ постановява, че тѣзи земи се припадатъ на Сърбия и тя трѣбва да ги получи. Съ сжщия страненъ мирогледъ, който му позволяваше да засѣгне най-живо източнитѣ руски интереси — Мраморното море — нашето правителство се ангажира да предизвика и голѣмитѣ нѣмски държави.

Правителството не се ограничи да се обяви само привидно, отъ съюзническа куртуазия, срещу руския съветъ за умереностъ. То натоварва сжщевременно и председателя на камарата да съобщи на австро-унгарскитѣ управници, въ своята предстояща съ тѣхъ среща, че България ще поддържа съ всичката си енергия излизането на Сърбия на Адриатическо море. Така то създаде едно формално основание на Сърбия да говори, че наистина борбата се води за една реална териториална придобивка, за собствена земя, грабвана насилствено отъ други.

Нашето правителство не обърна внимание и на многобройнитѣ предупреждения, които получи отъ други страни, да не поставя въ движение всички свои сили за една кауза, пропаднала още отначало.

Възползвана отъ това наше признание, че Сърбия е загубила нѣщо, което е вече нейно, за което следва, по презумпция, да бжде обезщетена, тя не престава да ни насърчава да се боримъ се по-енергично съ подобни изявления, предъ великитѣ държави. Тя съобщава сжщевременно на всички мѣродавни мѣста, че има право да иска отъ насъ солидаризиране въ борбата и, че България се е задължила да се яви на страната на Сърбия срещу всѣкиго, който я ощетява. А понеже бѣше известно кои сили можеха да засѣгнатъ тогава интереситѣ на Сърбия, първата пролука за съдържанието на договора и първото доносничество предъ централния съюзъ бѣше направено.

Въпросътъ за отдѣлна, независима Албания открива веднага една празнина въ договора, който не посочва отъ кжде ще се компенсира тази отъ договорящитѣ страни, която бжде увредена отъ нѣкоя голѣма държава. Съ цель да се склучи по-скоро съюза, съзнателно е избѣгнато да се видатъ по-ясно скрититѣ елементи на бждещитѣ раздори. Енергичната намѣса на Австро-Унгария въ бждещата сждба на Албания не е била изненада за балканскитѣ съюзници, които много по-рано сж имали случая да обсъждатъ този въпросъ. Още при склучването на договора между Сърбия и България въ 1904 год., делегатитѣ сж се запитвали за поведението на Австрия и Италия при засѣгането албанскитѣ земи. И затова въ единъ отъ членоветѣ на договора се е подирило срѣдство — независимо отъ неговата голѣма или малка ефикасность — за защитата интереса на Черна Гора. Когато вѣроятността за ликвидирането на Турция бѣше несравнено много по-голѣма, отколкото преди 8 години — при склучването на балканския съюзъ и при продължителнитѣ преговори, които го предшестваха, нашитѣ управници не дадоха никакво внимание на затрудненията, които можеше да създаде Албания. Отъ своитѣ проекти тѣ отстраниха съвсемъ Албания и, при желанието да се добиятъ на книга възможно по изгодни договорни условия, тѣ приеха възгледа на сръбски държавници, които сж посочили начина за разрешаването на албанския въпросъ. Споредъ Миловановичъ, напр., албанцитѣ сж неспособни за култура и поради това, тѣ трѣбвало да бждатъ сподѣлени между Гърция и Сърбия. Но графъ Еренталъ и графъ Бертолдъ, въ последствие — думата на когото имаше несравнено по-голѣма тежестъ отъ тази на Миловановичъ — настоя да се създаде една автономна Албания, която, за да бжде жизнеспособна, трѣбваше да включи въ себе си и други земи.

Въ възраженията, които е направило въ последствие нашето правителство на сръбскитѣ мотиви, съ които се иска ревизията на договоритѣ, се изтъква „че никжде въ договора и приложенията му не е казано каква часть отъ земитѣ около Адриатическо море ще влѣзе въ предѣлитѣ на Сърбия“. Съзнавало се е, навѣрно, че